

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2007 ÅRG 39

Pris 25:-

Luk 2:15-16 När Änglarna hade lämnat herdarna och farit upp till himmelen, sade de till varandra: ”Låt oss nu gå till Betlehem och se detta, som har skett och som Herren har kungjort för oss.”

De skyndade sig dit och fann Maria och Josef och det nyfödda barnet som låg i krubban.

Biskopens spalt

För en vecka sedan var det kyrkligt nyår och vi kunde summera det gångna kyrkoåret och se fram emot ett nytt med nya utmaningar.

Internationellt sett har vår del av LKK växt påtagligt i många länder. I Sverige får vi väl när vi betraktar det gångna året konstatera att medlemsutvecklingen är ganska stabil. En viss nyrekrytering kan dock med glädje konstateras i S:t Mikael's församling.

Någon statistik över kyrkobesöken har i skrivande stund ännu inte inkommit från församlingarna. Men enligt min uppfattning är utvecklingen positiv.

Det nya kyrkoåret inleds med Advent och med nya förväntningar på vad som skall komma både i den världsliga delen av kyrkan och i den andliga, men framför allt i den i oss alla, i dig, befintliga platsen för Kristus. Skall den fyllas av en känsla av ett inneboende jubel? Skall du få nåden att uppleva Närvaron i ditt inre - Kristi födelse i ditt eget Betlehem? Att kunna se bakom orden i Julevangeliet och verkligen kunna uppleva Julens Mysterium för att sedan omsätta mysteriet i ditt sätt att uppleva och handla mot dina medmänniskor, det är verklig nåd.

Det är egentligen inte antalet medlemmar och kyrkobesökare som är det viktiga men det underlättar ju alltid vårt arbete om vi är flera som kan dela på sysslorna. Det viktiga är hur våra kyrkobesökare upplever Närvaron i kyrkorummet och gemenskapen i kafferummet.

Med upplevelsen av Närvaron i kyrkorummet menar jag både den i själva kyrkan och i det "kyrkorum" som du bär inom dig själv.

Då vi som kyrka på att verkligt sätt kan medverka och inspirera till att gudstjänstbesökarna upplever den Heliga Närvaron har vi också förstått vår betydelse och varför vi existerar som kyrka. Då vi lyckas med detta blir gemenskapen vid sidan om kyrkorummets gudstjänster – i kafferummet och i vardagen – automatiskt en fortsätt-

ning på gudstjänsten. En verklig "Guds Tjänst", då vi förverkligar löftet vi gav vid konfirmationen, att uppenbara Guds kraft. Bär med dig, under kyrkoåret du har framför dig, vetskapen att i Hans styrka kan du göra allt. En välsignad Kristi födelses högtid önskar jag er alla.

+Sten-Bertil

Advent

Vad är det för strimma i öster
av skimrande, tveksamt ljus?
Vad är det för manande röster
som hörs som ett stilla sus?

Se, en ny och underbar Konung
av människor snart skall bli sedd.
Gud själv är hans höga ursprung.
Ta emot honom, gör dig beredd!

Han skall gå genom nattmörka dalar
och ångest och nöd skall fly.
Medan gudomens ande talar
skall Han dana världen ny.

Därför tänder vi ljus på vägen
mot helgfrid och högtidsro,
för att visa var den är belägen,
Guds kärleks gyllene bro.

Det skall stråla om härskarepannan
av ett bländande, himmelskt ljus.
Han skall älska som ingen annan
och visa vägen till Allfaderns hus.

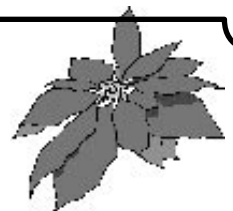
Se, han kommer på nytt, denne
Konung
till en mörk och isig jord.
och Han talar så stilla till alla
sina evigt förnyade ord.

Skreven av Iréne 1950.

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en

Fridfull Jul och ett Gott Nytt

S:t Nikolaus

Från biskop till Coca Cola-maskot

kristendomen tvingade biskoparna att vara starka ledare. Han var också en av deltagarna i det första kyrkomötet, som sammanträdde i Nicea, och enligt traditionen blev han så upprörd när han hörde anförandet av Arius, den präst från Alexandria som hävdade att Sonen i treenigheten inte var gudomlig utan ett skapat väsen, att han rusade fram och gav Arius en örfil så att han föll till marken.

Sankt Nikolaus intar en särställning bland de tidiga helgonen eftersom han levde länge och dog en naturlig död. De flesta under den här tidsepoken som sedan blev helgonförklarade dog som martyrer.

Han är ett av de mest betydelsefulla helgonen i den kristna kyrkan och vördas av miljontals människor över hela världen. De flesta av dem vet inte vem han var eller ens att mycket av det människor tar för givet runt jul har att göra med en biskop som levde i nuvarande Turkiet på 300-talet.

Nikolaus föddes i en grekisk koloni i vad som idag är Antalya-provinsen i Turkiet. Hans föräldrar var kristna och den unge Nikolaus uppvisade tidigt tecken på en djup fromhet. Troligtvis var han i sin ungdom sysselsatt med fiske och sjöfart innan han kom att ägna hela sin energi åt kyrkans tjänst. Under Nikolaus uppväxt och tidiga verksamhet som präst pågick de omfattande förföljelser av kristna, som ibland brukar kallas den diokletianska förföljelsen, som varade från 280-talet till 311. Det var efter att förföljelserna slutat som Nikolaus blev biskop i staden Myra. Hans verksamhet som biskop präglades av denna turbulenta period i kristendomens historia. Stridigheterna mellan den allt starkare kristendomen och den hedniska kulten samt stridigheter inom

I konsten avbildas S:t Nikolaus alltid som biskop, antingen i ortodox eller i västerländsk biskopsskrud. Om han avbildas i västerländsk biskopsskrud med mitra och kåpa så brukar den oftast vara röd. Han brukar framställas som en äldre man med grått eller vitt skägg.

S:t Nikolaus är oerhört viktig i den ortodoxa traditionen. Han är skyddspatron för studenter i många ortodoxa länder och också för hela den ryska nationen. Bland ortodoxa helgon innehar han en särställning. Hans starka hållning gentemot kristendomsfientliga element, hans givmildhet och hans övriga personliga och teologiska egenskaper gör honom till en förebild för alla biskopar. Ikoner av S:t Nikolaus är oerhört vanliga och vördandet av honom utbrett, framförallt i slaviska länder. Det faktum att helgonets kvarlevor sedan 1087 förvarats i Bari i Italien är smärtsamt för de flesta ortodoxa. I den förvirring som uppstod när det östromerska riket förlorade större delen av mindre Asien, "räddade" en grupp med sjöfarare från Bari med sig kvarlevorna efter S:t Niko-

laus trots protester från de ortodoxa munkarna. Kvarlevorna har sedan dess förvarats i Bari där de sägs utsöndra en klar vätska som kallas manna. Denna vätska samlas upp och sägs ha undergörande förmågor.

Sjöfararnas helgon

En av de många legender som handlar om S:t Nikolaus har gett upphov till att han också har blivit också sjöfararnas skyddspatron. Det var nämligen så att Nikolaus färdades till sjöss mellan Alexandria och Myra och på vägen räddade han en sjöman från att drunkna då denne föll från riggen under en storm.

I nästan alla kristna städer som varit knutna till sjöfart finns en kyrka som är vigd åt hans ära, så också i Stockholm. Vad som numera är Svenska Kyrkans domkyrka i Stockholm är den gamla medeltida Nicolai Kyrka. Och ännu idag kan man se ett votivskepp hänga i taket strax utanför ingången till kyrkans sakristia. Skeppet är sannolikt inte av medeltida ursprung men bruket att skänka en skeppsmodell till sin församlingskyrka efter att man överlevt en farlig situation till sjöss levde kvar långt efter att reformationen försökt utrota denna typ av "vidskepligheter". En vanlig votivgåva från sjömän som räddats ur sjönöd var också en bit segeltyg som sjömannen gav till S:t Nikolaus.

6 december

Nikolaus festdag i den kyrkliga kalendern infaller den 6 december. Denna sammanfaller med den dag då hedningarna firade gudinnan Dianans fördelse. Det har spekulerats i att man efter Nikolaus död valde den 6 december som festdag för att överskugga firandet av Diana och på så sätt motverka hednakultens inflytande. Nikolaus själv kämpade aktivt mot hedendomen, han sägs själv ha varit delaktig i förstörandet av flera hedniska tempel i närheten av Myra, bl a ett Dianatempel. Firandet av Nikolaus på den 6 december har givit upphov till att det bl a i Nederländerna är på denna dag man delar ut gåvor till barnen. Någon utklädd till biskopen Nikolaus knackar på dörren. Detta är ett sätt

Forts. sid 4

S:t Nikolaus

forts. från sid 3

för givaren att vara anonym och att återknyta till helgonlegenden om den givmilde biskopen.

Knutet till detta är också traditionen i anglosaxiska länder att hänga upp en julstrumpa som det på ett mystiskt sätt hamnar små presenter i. Också detta har att göra med en berättelse om S:t Nikolaus. I staden där Nikolaus levde fanns en man som hade tre döttrar. Mannen var oerhört fattig och hade inte råd att ge sina döttrar en ordentlig hemgift, vilket innebar att de skulle förbli ogifta, och utan andra yrkesmöjligheter troligtvis skulle vara hänvisade till prostitution. Biskopen bestämde sig för att hjälpa mannen och hans döttrar, men för att förbli anonym och inte offentliggöra familjens prekära situation kastade han in en börs med guldmynt genom ett öppet förnster i familjens bostad natten före den dag då den första flickan blev giftasmyndig. Likadant gjorde han natten före den dag då den andra flickan blev giftasmyndig. När så den tredje flickan skulle uppnå giftasvuxen ålder var den gamle mannen så nyfiken på vem som kom med gåvorna att han bestämde sig för att ligga på lur för att se efter. Nikolaus fick emellertid reda på mannens planer och för att inte bli upptäckt lät han börsen falla ner genom skorstenen. Kvällen före hade flickan tvättat sina strumpor som hängde på tork vid spisen och börsen med guldmynt hamnade i den ena strumpan.

Innvånarna i staden började misstänka att biskopen låg bakom många anonyma gåvor till fattiga och efter hans död fortsatte de att ge anonyma gåvor till behövande.

Intressant nog är Nikolaus också skyddspatron för pantlånare och de tre guldkulorna som är en gammal symbol för pantbanker syftar på S:t Nikolaus tre börsar med guldmynt.

Barnens helgon

En annan legend har gett upphov till att han i vidare mening har blivit barnens skyddshelgon. Det berättas att det under en svältperiod blev oerhört ont om kött. En ondsint slaktare lurade in tre små pojkar till sig och slaktade dem och lade dem i ett saltkar. Han planerade att sälja dem som skinka. Biskop Nikolaus kom förbi och inte nog med att han såg igenom slaktarens brott, han lyckades också återuppväcka de tre pojkarna till livet.

Father Christmas

Hur kommer det sig då att denne hårdføre biskop och helgon har blivit en

Biskopen klädd i röd kåpa och mitra har utvecklats till en fet gubbe med vitt skägg i röd kappa och luva. Naturligtvis handlar det om marknadsföringstrick, men till stor del är det säkerligen en slump. En biskop i mitra, kåpa och med biskopsstav går inte hem som symbol för givmildhet och jul om man inte själv tillhör en religion eller kyrka där biskoparna klär sig så eller ens har biskopar! Rundheten och det glada hoandet gör honom än mer neutral och ofarlig ideologiskt. Det var också denna runda godmodiga figur som Coca Cola spred som julsymbol och det gick över förväntan! Coca Cola blev på många ställen i västvärlden den självklara juldrycken och Coca Cola tomten etablerades än mer som symbolen för vinterns högtid. Den lingvistiska koppling vi i Norden har mellan denne runde julfigur och de gamla hustomtarna är egentligen inte mer än ordmässig. Möjligtvis har den nordiske tomten också lånat ut sin luva. Hustomtens var ju ett väsen som sällan gav gåvor, den hjälpte ofta till på gården men det var snarare så att man var tvungen att ge gåvor till den för att se till att man inte skulle hamna i onåd. Den moderne jultomten är S:t Nikolaus

symbol för kommers och modernt julfirande? Det handlar helt enkelt om en sammansmältning av olika traditioner att ge gåvor anonymt; genom S:t Nikolaus den 6 december och julgåvor vid jul. Dessa traditioner har sedan genomgått en kommersialisering under 1900-talet.

i ny kostym. Biskopen har lagt på hullet men han sprider fortfarande glädje och givmildhet runt sig men det är samtidigt viktigt att inte glömma bort kopplingen till den givmilde biskopen på 300-talet.

KristerFast

Kommen, I trogna, jublen, fröjden Eder. . .

*Adeste fideles,
laeti triumphantes!
Venite, venite in Betlehem
Natum videteb
Regem angelorum
Venite adoremus,
venite adoremus,
venite adoremus Dominum*

Känner du igen hymnen? Ja, för en katolik är de två första orden välbekanta, och då ger sig resten med all sannolikhet av sig självt. I LKK sjunger vi den här hymnen i varenda mässa, strax innan vi går fram till altaret för att delta i nattvarden. Men tänker vi på att vi samtidigt firar julmysteriet? Det är för att hylla barnet i krubban som vi kallas till Betlehem – den nyfödde Jesus, som

enligt en folksägning ”ligger uppå strå”. Betyder det att Jesus föds varje söndag? Ja, faktiskt!

Rent historiskt föddes han givetvis bara vid ett enda tillfälle, som av kyrkotraditionen så småningom fastställdes till den 25 december. Men liturgiskt föds han varje gång en människa kommer till tro (det som i folkmun kallas ”blir frälst”) samt varje gång denna människa återupplever detta djupt mystiska födelseögonblick i sitt hjärta. Till det kommer att veckan ses som en miniatyr av kyrkoåret, och att varje söndag i sig rymmer samtliga de stora mysterier som Guds inkarnation i Jesus Kristus förde med sig för oss människor, inte minst hans födelse, död och uppståndelse. Den som följer med i liturgin kan se detta, och bemödar man sig om att gå upp i den mystiska sidan av gudstjänstfirandet genomlever man hela Jesu liv, gärning

och budskap under den dryga timme som mässan varar. I liturgin finns hela den kristna mystiken invävd, och det är ingen slump att varje liten del befinner sig precis där den är.

Så när vi under mässan ställer oss upp och instämmer med änglarna i ”Adeste Fideles”, befinner vi oss bara rent fysiskt i kyrksalen. Andligt är vi, tillsammans med de vise männen och herdarna, på vandring mot den lilla staden Betlehem där ett nyfött barn vilar i ett stall och våra hjärtan jublar över att Gud älskar oss så mycket att han har kommit till jorden i detta lilla barn.

Ha en riktigt välsignad jul!

Carina Carlström

*Redaktionen ber att få önska läsarna
God Jul & Gott Nytt År!*

Precis som änglarna, förbereder vi för Kristi ankomst . . .

Några tankar kring advent

Advents fyra veckor är menade som en fastetid; en tid för bön och rannsakan inför julen. Den tanken har dock för länge sedan glömts bort – istället går man upp i stressen kring städandet, pyn-tandet, present- och julmatshandlandet, julbordsätandet och festandet. Helt vilse är man dock inte, som jag ser det... trots all stress, hinner man faktiskt reflektera över sig själv. Det finns alltid oväntade luckor i tidsschemat – inte minst i allt köande man måste delta i. Grip den chansen! Bli inte irriterad eller förtvivlad, utan fundera istället över varför det är så lätt att drabbas av just sådana känslor. Förutom att du lär dig viktiga saker om dig själv, slipper du få din dag förstörd av sådant du inte råår på.

Har du hört uttrycket ”en olycka kommer sällan ensam”? Det har en genomgående negativ klang; markerar tydligt att man haft en riktigt dålig period, då bekymren hopat sig över en. Och ibland kan det vara just så – att den ena irriterande, sorgliga eller problematiska händelsen inträffat på den andra utan att man fått någon andpaus mellan dem. Men lika ofta handlar det om våra egna, omedvetna reaktioner på livets skeenden... det var åtminstone min reflektion häromkvällen, då jag summerade en veckas upplevelser och till min förvåning fann att de var märkligt lika varandra. Det fick mig att fundera vari pudelns kärna låg – var det i problemen eller i mig? Om man råkat ut för ungefär samma typ av problem gång på gång, finns troligen en viktig läxa att lära sig. Och även om bekymren kan komma i olika skepnader, har de ofta samma underliggande tema – t.ex. ens oförmåga att acceptera att andra människor har andra åsikter eller prioriterar annorlunda, eller att man kommer i konflikt med folk omkring sig i familjen, på arbetet, i skolan eller någon annanstans. Just i samspelet med andra människor kan man lära sig mycket av sina egna reaktioner, och med åren har åtminstone jag kommit fram till insikten att i varje konfliktsituation ställa mig själv en central fråga: vad är det inuti mig som triggras när jag blir irriterad på eller kommer på kant med någon?

För ungefär ett år sedan kom en av mina Internet-vänner med några tänk-

värda ord i en diskussion där somliga började ta andras åsikter som personliga angrepp. Så här skrev hon:

”Att ta illa vid sig av en grundlös anklagelse eller förolämpning är samma sak som om någon skjuter en pil mot dig och missar, varpå du springer efter pilen, plockar upp den och hugger dig själv i hjärtat”.

Jag printade omedelbart ut denna tänkvärda mening och tejpade upp den på kylskåpsdörren, och där har den suttit sedan dess som en återkommande påminnelse om någonting väsentligt i hur vi ser på våra egna liv. Att påstå att jag tror att vi alltid bär ansvaret för allt som händer oss är att dra det hela alldeles för långt – mycket vi råkar ut för kan vi inte rå för, och skall inte heller lastas för. Men det ligger en djup visdom i att ”det inte är hur vi har det, utan hur vi tar det” som avgör hur vi hanterar de händelser vi möter på vår vandring genom livet. Man kan faktiskt välja sin egen reaktion på det inträffade; skall jag bli förolämpad, arg, ledsen, besviken, bitter och hatfylld av detta onda som skett mig, eller skall jag försöka vända åtminstone en del av effekterna till någonting värdefullt? Sjuka människor får denna läxa ”på köpet”, och hur de väljer att tackla sin situation påverkar i stor utsträckning hur sjukdomen förlöper – det visar inte minst den som väljer att se sig själv som ett offer alternativt in i det sista blundar för faktum, men också den som accepterar sin sjukdom och försöker leva livet fullt ut trots/med den.

Nyligen läste jag Jane Tomlinsons berättelse om sin dödliga sjukdom i boken ”Målgång” – hon har varit döende i cancer sedan 2000, men levde ända till den 3 september i år och lyckades under dessa sju år skapa ett mer ”levande liv” åt både sig själv och sin familj sedan de fick beskedet att det inte längre gick att behandla hennes sjukdom. Familjen kan vittna om att deras tillvaro blivit både lyckligare och mer värdefull... och de ställer sig samma fråga som jag gör här: varför behöver man stå i dödens skugga för att förstå vad det innebär att leva? Varför når man inte livets viktigaste insikter ändå, utan att behöva ha döden flåsande i nacken?

Nu är det tyvärr inte alla sjuka – ens döende – som kommer till de här insikterna. Somliga föredrar att svepa in sig i lidande och bitterhet, vilket förstör tillvaron både för dem själva och alla i närheten. Och samma olyckliga ”skyddsmekanism” visar många upp redan inför ”mindre” svårigheter; de väljer omedvetet mörkret framför ljuset, och den enda förklaring jag kan finna på det mysteriet är att de inte ser vad som är vad. För frivilligt är det sannerligen inte! Hade man den minsta möjlighet att se alternativen med klar blick, är det ingen tvekan om vad alla skulle föredra...

Så hur löser man denna ”gordiska knut”? Alexander den store drog sitt svärd och högg helt enkelt av knuten. Och kanske är det vad var och en av oss måste göra – helt enkelt se sig själv i ögonen, rannsaka sitt beteende och försöka programmera om sig själv att handla klokare. När det gäller mellanmänskliga problem är detta givetvis lättare sagt än gjort – men inte omöjligt, det vet jag av egen erfarenhet. Om någon är elak mot mig, kan jag välja att ta åt mig eller att strunta i det. Får jag kritik, kan jag välja att se den som ondskefull eller välvilligt menad. ”Is universe a friendly place or not?” skrev en väninna till mig för många år sedan, och mitt svar blev (och är fortfarande): ja. Vad svarar du?

När jag hade insett att veckans bekymmer alla bar på samma röda tråd längst inne, insåg jag att det var Gud som knackade på och erbjöd mig en lösning på inte bara ett problem utan många. Det enda som krävdes var att jag faktiskt lärde mig av det som hände istället för att gå på gång upprepa samma misstag. Även om det innebar att jag måste ändra på mig själv istället för att begära förändringar hos min omvärld och mina medmänniskor (inte minst familjen och vännerna).

Huruvida jag klarar av det, är fortfarande en öppen fråga. Men jag kan inte längre påstå att jag inte vet vad jag bör göra, och ”ett väl definierat problem är redan till hälften löst”, som tekniker brukar säga.

Carina Carlström

Det gudomliga barnet i olika religioner

Man trodde länge i en kristna världen att berättelsen om Jesusbarnets födelse, vårt juelvangelium, var en unik skildring. Med den ökade kännedomen om andra religioners heliga böcker, deras trosskatt och därpå byggda traditioner framstår det allt klarare, att när en av de Stora Budbärarna till jordens mänsklighet har fötts, har denna händelse kanske på grund av det märkliga inre mönstrets återspeglning i jordiska detaljer – skett under förunderligt liknande omständigheter.

Följande skildringar av det gudomliga barnets födelse i olika religiösa traditioner illustrerar denna inspirerande sanning.

Om *Buddhas födelse* berättas:

Vid gränsen mellan Indin och Nepal härskade kung Suddhana över Dakayafolket. En natt drömde hans drottning Maya en märklig dröm: En strålande, sexuddig stjärna med rosafärgat skimmer föl ned från syn och tog boning i hennes kropp. Hon fylldes av glädje, ty hon förstod att hon skulle bli mor. När hon vaknade, berättade man för henne att bergen hade bävat och vågorna lagt sig i stiltje. Blommorna hade denna natt öppnat sig helt, som de annars gjorde endast vid middagstid. Vinden hade spritt friskhet över land och hav i gryningen och världens hjärta bultade. När tiden var inne, böjde sig ett stort palsträd i slottsparken och formade med sina grenar en lövsal. Blomstren bar ett överdåd av blommor, som bildade en bädd och spred en underbar doft ehl nära en bäck. Där föddes han som kallades prins Siddharta, senare känd som *Guatama Buddha*. (denna skildring av Buddhas födelse ges i Edwin Arnolds "Asiens Ljus".)

Krishnas födelse

En annan indisk berättelse om gudabarnets födelse som ännu mer liknar Biblens handlar om *Krishnas födelse*:

I det indiska kungariket Mathura härskade en konung, vars älskade var Devaki. När hennes barn skulle födas, måste hon fly landet – liksom Josef och Maria – därför att den regerande konungen Kansa hade befallit att alla gossabarn skulle dödas! Han fruktade

för sitt liv på grund av en profetia, som sade, att han skulle dö genom en familjemedlem. Därför levde Devaki med gudabarnet Krishna under mycket enkla förhållanden *bland herdarna och deras djur*. Krishna var en "avatar", vilket betyder en gudomlig manifestation i mänsklig form. (Berättelsen stammar från Harivansa, berättelsen om Hari, vilket var ett annat namn för Krishna.)

Hiawathas födelse

I norra Amerika levde indianstammarna Ojobwas och Dacoyhas. En afton i skymningen föll från fullmånen något som liknade en stjärna men visade sig vara en ung flicka, som man kallad Nokomis. De fann henne bland ängens blommor och ropade: det var en stjärna som föll ned till oss! Flickan födde en liten tös, som kallades Wenonah.

När Wenonah växte upp, varnade hennes mor henne för att ligga ner på ängen. Hon kunde bli fångad av Medjekeewis, västanvindens gud. Men hon brydde sig inte om varningen. En afton kom han över ängen och viskade till blid och blommor i den doftande luften och smekte Wenonahs flätor, när hon låg bland blomstren. Han viskade ljuvliga ord till henne. På den ängen föddes *gossebarnet Hiawatha*. När Hiawatha hade fullföljt sin stora andliga uppgift bland indianstammarna, steg han en afton i solnedgången ombord på en kanot och försvann in i det ljus varifrån han kommit. – I denna berättelse lägger man märke till det *trealdiga* gudomliga gestaltandet: modern Nokomis, Västanvindens gud, Hiawatha. (Berättelsen finn i Longfellow: The song of Hiawatha.)

Egyptens gudabarn Horus

När man firade vintersolståndet i Egypten gick en lång procession in i templets allra heligaste, där prästerna tog emot den och *förevisade det gudomliga barnet*, en nyfödd gosse, född av en jungfru. Kakor och bröd märkta med ett *kors* frambars som gåvor till den nyfödde.

Mithras födelse i Persien

skedde också i vintersolståndet. Modern var en jungfru och det var

herdar som var närvarande vid undret och var *de första som tillbad honom* och bragte sina gåvor.

De kristna *kyrkofäderna Tertullianus och Heronimus* konstaterade båda, att 7 dagar före januarikalenderns början, d.v.s. 25 dec. "hedningarna, trodde, att *en inkarnation av solguden hade fötts i mänsklig form i en grotta* eller en hydda. I Syrien och Fenicien kallades han *Adonis*. (det hebreiska ordet för Herren är Adonis.) I Frygien kallades han *Atys* och i Persien *Mithras* med tillnamnet Den obese grede (I Dialogen med Trypho.)

De romerska kejsarna stödde Mithrastron, till dess kristendomen blev den officiella religionen. *Födelsenatten* kallades i Mithrastron också "Ljusets natt". Mithras betyder Hjälpare och Vän som kom som en Ljusets frälsar till sina bröder i mörkret.

Urkyrkans födelsefrände

Intressant i detta sammanhang är, att den *kristna Urkyrkan* inte firade jul vid Midvintertiden. Dess stora högtid var påsken med uppståndelsens budskap. Den firades ungefär vid vårdagjämningen. En vanlig tro var då, att Jesus föddes i mars. Enligt vissa teorier i samband med stjärnornas ställning, framkallande Betlehemsstjärnans effekt, har flera daton även i september angivits.

Det är känt att *det första frändet av jul vid en tidpunkt liknande vår* skedde i den koptiska kyrkan (Egypterns kristna). De firade den 6 januari (Obs vår Trettondag) *Epifania*, vilket betyder "framträdande", "uppenbarelse". Detta bruk spred sig i den österländska kyrkan. (Tidigt firades denna på detta datum också i trakten omkring Rom.) Denna hade en öppnare inställning till redan existerande religiösa bruk och fann förmodligen, att det var nödvändigt med *en kristen fest* under denna period, då *ljus och eldar* tändes av glädje inför solens födelse. Den starka känslan för symboler har säkerligen medverkat. Detta ledde så småningom till att julen kunde firas den 25 dec. med en förberedelsestid, som i Rom kallades

Forts. sid 8

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.
Ansvarig församlingspräst:
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37,
113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob
070-660 42 09

GÖTEBORG

Kontaktperson: Fader Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling.
Kontaktperson Gudrun Fleetwood, 018-
53 01 20, Pg 442 00 00-4.

LUND

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-780 06 40

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnus,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99
Pg 216 28-3

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Maurice Warnon

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och försam-
lingarnas verksamhet kan du få på
Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer
per år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Kristen Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 1-2008 är den
28 febr 2008.

Det gudomliga barnet. . .

forts. från sid 7

Saturnalia efter guden Sartunus, en
förberedelse till födelsen av Ljuset.

Man vet att år 336 firades *Kristi
födelse i den kristna kyrkan i Rom
den 25 december*. Seden spred sig för
att slutligen fastslås vid ett kyrkomöte
i Konstantinopel år 380. I Jerusalem
vägrade man intill 6 århundrandet att
fira jul i december och den armeniska
kyrkan vägrade över huvud taget!

Det är tänkvärt att *genom alla tider
människans längtan efter ljus och led-
ning har uttryckt sig på liknande sätt
och fått svar från ovan i formen av
ljusgestalter*. Alla religioners uttryck
och svar på detta innehåller många
moment från olika håll. Det är enligt
min mening mindre en fråga om syn-
kretisering och påverkan är ett *erkän-
nande av stora universella andliga
krafter och deras uttryck i världen*
– skrev

Ingrid Nyborg-Fjellander 1989.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
<i>LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi</i>	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften
100 kronor på postgiro 88 82 44-1

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:

S:t Mikael församling
Maria församling i Västerås